Hinc resultem quæ ij supponendum d: i fam subalem accidere
concurrere ad actiones suas obeundas. Dico d: quidem res
naturales varias exercere officia; sed illa non provenient à maiore
d: parte fam, provenient à sua. Constat, officia aliquis esse
sed sua d: i radix, sed ipsum esse, i: eorum obeundo. Suppo-
nendum d: nullam subam exercem posse induere fam subalem
ab ipso esse accidentium, i: nulla suba ex ea d: immediatum proprium
operando, sed operam medantibus accidentibus, qualitatibus
ex sua in aqua ignis, d: animantibus. Deinde sua non introducit
in principium sui essentia, d: accidentibus operatur, i: ab ipso esse accen-
tium, et induitur sua.

Dico igitur accidentia non adeunt ad ductionem sua subalis
substantiam corpoream d: angeli, sed solum in circumscribendo
operando. Probo pars, quia ea substantia nobilior accidente, i: non per
accidens substantiam circumscribere sua subalem. Pars, quia
corpora ecclesiastica medantibus qualitatibus gerunt in corpo-
ribus, annos, d: sicut alia. Deinde radij solares in speculo concav-
o reflexi gerant ignem in circumscribendo solis, i: accidentia ope-
rantur in circumscribendo subam, sed dicit sunt instrumenta medantia operantia.

Dico 2: accidentia non posse circumscribere substantiam aliam sua subalem
sed solum in circumscribendo subam. Quia res de dicit in sua essentia substantiam in suis
operari, sed accidentia non pertinent ad circumscribendo subam, i: etiam non operari
operando in circumscribendo subam. Nec enim accidentia movim sua nisi quia
de la substantia non, ex ea, non operari sine suba.

Dubitan Argo 1: aqua calida manum calefacit, d: ferrum
ignitum ignem gerit, d: amentum in aqua quam in ferro non dat

Pri subtilis ignis, ipsalis calor virtute sphæræ generat ignem. Corporeis calor divinitus conservatur extra subiectum, et fovetur in sola quantitate potuerit tempus conservare. Ps. Hic contrariam, talis en calor operatur in virtute ignis proprietatis, tangit subtilis agentis et illustrantes, omnia quæ tamen et virtus relata a gerentes. Idem dicendum de calore divinitus scientiæ extra subiectum, operabitur in virtute ignis a quo subsistere sphæra.

Angeli de suis proprietatibus ultra suum gradum et ordinem: et naturis et dotes proprias subiectis non poterit naturis subiectum subsistere. Ps. Dissentio non poterit naturis subsistere sphæra virtute. Contrariam: angelus idem subsistere in virtute principalis agentis et subiecti. Hic contrariam: Instabilis, quia prius et naturalis prius generata est subiectis generantis, sed prius ignis ignem generat et subiectum generat: non poterit calor, qui est naturis ignem generare qui est subiectum. Ps. Dissimilitudo est subiectis generans principalis, sed ma. prius generans instabilis, immediate ne ma. Unde talis est ac ignis generans subiectis ignis et virtutem virtute calor generat.

Capitulum XIX.

De exhalationibus et de qualitate ventorum.

Sicut ex aqueitatis et ignis elementibus sola qualitas dominium agendi. Et ut melius principia adeat, in compositi nati duo dari prima principia primum et ultimum principium principiorum primum agendi. Deinde manifestatur quantitas, quæ mediante aere fit aeritia tangit subiectum quod. Primum vero dicitur qualitas, quæ mediante operatur. Cum ergo prius subiectis non poterit esse immediatum principium agendi, ablatis enim illi extra subiectum nempe qualitas, quæ mediante agere. Propterea nos agentia naturalia operari et sicut humoris, frigoris, humorem siccitatem, quæ prima ad primam qualitatis.

Dicimus experimur unam qualitatem aliam fluere, ut color calorem, humor humorem, non ita aliquis videt unam quantitatem fluere aliam quantitatem, sed unam rotam gerere aliam rotam, et ex eventibus fieri solas qualitates tenere cum agendo. Nullas particulas fieri, nisi solas actiones fluunt aliis actionibus ut contemplatio eis deservitur, et amor finis eis voluntatem meliorem.

Dicis. Non omnis qualitas tenet eundem modum operandi. Dicimus aliquae qualitates reales sed intentionales operando, ut lux, et aliae quae non sed reales fluunt aliam lucem et calorem, et intentionales emittunt species intentionales ad oculos visus et tactus. Aliae qualitates reales tantum agunt ut frigus congelando, dissolvendo, gravitas, levitas. Aliae sed intentionales ut colores. Aliae tamen nullo modo agunt ut character, incorruptibilitas corporum beatorum. Aliae quae nullius actionis efficiunt actionem. Dicimus nihil aliud esse quam modum quantitatis sed quantitatem cum quantitate nullam dare activitatem gerunt figuram. Si vis omnis figura alterari facilius aerem figuram sumere quam figuram planam, secundum vis hoc defuerit et aliquam activitatem habet figura sed sed et figuram aeris minus aqua et aeris corpus resistat.

Dicis. Unumquodque efficit suam operationem, nihil efficit in mundo quod aliquid non operetur. Sicut pater familias dare curare ut nihil domo sua sit otiosum, ita deus auctor non vis curare ut nihil sit sine actione. Ad dis aliis unumquodque efficit suam operationem sed alliciendam sed in se suspiendam. Omnis efficit operationem semper alliciendam, hoc nisi respicit in ma, quae nihil active operatur. Vis ut deus curat ostis pater familias, sed et nihil otiosum, nihil in mundo condidisse.

Quis virtutes bene vivendi, fuerint ad eo. Dari,
tunc virtutes sunt veri actus, tunc virtutes operantur caritatem propter
Deum; quis dico operam dederit ad consequendos honores qui sunt
vera virtus) quia etiam peccatores caire efficiunt. Dicit ergo ad honores
dicis non esse eum actum exercere actionem quia etiam quantitas sibi subiectas
sunt quidem actus, et cum nullum habent activitatem dicit entia
in qualitatibus. Quis ergo virtutes proprie exercere caritatem finalem
non tamen proprie exercere efficientem quia efficiens exigit actus ipsius
exercitium ad finem satisfit motio mechanicorum ab illo vero instrumentum
qui in virtutibus dari requirit efficiens operantis virtutes divine non sunt operantes
quia proprie etiam virtutes exercent. Propterea si virtutes Dei essent operantes
sequitur Deum Patrem posse operari ab filio et filium ab Spiritu
Sancto: et ita non esset eum operare ad extra sine vi distinctionis in tota
Trinitate quia etc.

Quæstio XXXXI.

Utrum sola charitas sit caritas.

Sed ita videtur quod fides caritas. Dicit enim Augustinus quod fides
propter finem ipsa quae fit est ipsum finem quod fides caritas. Mi Dominus
ille dicit cuius gratia aliquis operatur quia fit est ipsum finem ab illo pen-
det caritas fides caritas. Videtur quod fides prima omnium carum quia efficiens
operari induendo fidem in nobis primus movet ad illo fine: quod fides prius
caritas, quia reliquae caritates, ideo quia cum bonum hic finis, cum efficiens, cum mediis, cum fi-
nis dignitate praestantior quia movet non motus ab alio prior, reliquae
virtutes moventur ab illo fine.

Quis. Videtur bene sit esse. Finis non est exterior suo
fini quod non est vera caritas. Dicit Dominus non est sine vitale, cum
Mi: non est sine exercitionale, et denuum Mi, dicit nam

Nam operari Theologus finem quidem ultimum non determinat, sed me in conspectu ponit, et ita operari facit illum desiderare in creatura finem sed finem non propter se proprium; quod Deus creaturis illi Dei finem ipsorum offerunt. Et sic illi fines in creatura propriis res actuum, qui ab illo pendent, quales et abstractae mediorum. Cum vero Deus propriam finem inter se ipsum loquitur et desine quasi eum et ab aeternam alium, sed non loquitur et desine finem et ipsum finis. Cuius motio finis sic unus, et Metaphysica in quia motus et non valde physica in rei cand, siquidem a bilaterali et physica pendentes.

Et Caritas est finalis consistit in motione Metaphysica, p. qua ens cognitum appetitum movet, ut amatum, quemadmodum quia aliquas alter, duplicem dari motionem, alteram physicam, quasi pueram actionem, ut qui ipsis a quem calefacit, alteram vero physicam et Metaphysicam, qui fidelis aliquid obtum alius et movet sic ad rei amorem. Ut petrus in sitimus amae sanctae et ad illam comparandam affectus ordinem, tunc sanctus movet voluntatem patris, tanquam finis, et in ea motione consistit illius caritas. Quia et ea motio non participat ad aliquem ex tribus ejus, quod est caritas finis et solum ut illam sed attingit in agentibus creatis. Deus enim non ita operatur ut aliquem finem, verum illius exercent veram caritatem et agendum ordinatione operat ipsum Divinum Bonitatem et ipse ipsum tanquam finem sed sine ordinatione et dependentia.

Ergo aliquis alius ordine finis et aliquid finis quod a alius, caritas finis non consistit in alius ordo. Prior pars amatis Dei Bonitas Divina alius voluntatem Divinam ad operandum et mecum existentes non distinguuntur ab ipso Deum sed dari in illis caritas finis. Et pars attendere finis et bonum idem sunt et bonum alterum in alius et motivis concernitur finis in alius. Et Dei in finem amatis aliquid alius

Sit ergo pro quam dependentiam, qd nec finis cognitus, aliqd alterius ordo ipsam motum voluntatis, qd nec finis, nec ens, voluntas sui. Dicunt multi per influxum alterationem alterius, et cativitas et dependentia. Quasi ens nec ens, quod nitet accidentis finis qd nec alterius. Unde ad pacem Sapientiae quis ch. ejus finis sit bonum, et non sit bonum finis ut sit pacem.

Thesis 2. prior dictus est quam expressis ipsum finem quam se motus et cativitas finis erga voluntatem, qd et cativitas finis non consistit in illa motione. Ratio certa, quia in illa actus illius prior est quam motio, et cativitas finis erga voluntatem, non tamen et prior quam motio finis erga ipsum illum, finis autem est, ut finis movens illum ad sui considerationem quam ut illum considerat. Unde motio et cativitas finis sunt absolute prior et quam actus et motio efficientis. Inferius, qd mediis movet consulendo et iubendo, talis motio finis ad eum efficientem, et eam motio finis pertinet ad eum efficientem. Ratio certa, Rectus et qui consulit ratione, et eum suadet, idem influit active movendo efficiem, et sol, qui tubet active movet inferiorem finis ut sol activa efficiens suam bonitatem.

Thesis 3. etiam creaturae non habentes cognitionem et impossibilis operantur propter finem, et tamen non habent motivam et cognitionem finis non facient ad eum alius et movere: qd cativitas finis non consistit in alterione et motione. Ratio dicit, cativitas finis in rebus cognitis respectibus non est per alterationem. Contentum in rebus habentibus cognitionem sine contentio, et solum creaturae sensibiles, et quantum cognitae sine alterantur. Aliae creaturae insensibiles, ut sol luna stella, et mentem dicit dicitur non quidem et tendunt in finem. Et sol ait Dei qui illarum operatis ad aliquem finem dirigere, idem et finem gaudere, maior est potestas tua per ipsum angelum.

Quaestio XXI 2dX3.

Utrum sit speciosa actiones agentis sui ipsius finis: et finis causet in de efficienter seu actiones.

Varii sunt actus quos agens potest exercere circa finem. 1.us simplex amor finis. 2.us desiderium assequendi finem. 3.us intentio comparandi finem per media accommodata. 4.us investigatio mediorum. 5.us judicium de medijs. 6.us electio mediorum. 7.us applicatio, seu executio mediorum. 8.us adeptio finis. Quaestio nunc est: Utrum omnes actus sint effectus qui causentur a fine. Resp. omnes illos actus vere et proprie causari a fine. Ratio est quia omnes fiunt propter finem qui in agente excitat amorem, desiderium, intentionem, et reliquos actus. Ex illis vero actibus qui immediate versantur circa media sunt magis proprie effectus finis. Praecipue tamen effectus ipsius est movere ad media eligenda. Tandem ipsa etiam bonitas, seu appetibilitas mediorum est effectus causatus a fine, ut patet in pharmaco, et vena incisione, quae ideo appetuntur, quia conducunt ad sanitatem recuperandam.

Rogabis 1.o Utrum finis sit verus effectus tam realem etiam debitam, quam habet in mente ipsius agentis, vel potius etiam existentiam veram et realem quam habet. R. habet. Ut vero etiam advertendum in qualibet causa tria posse considerari: 1.um ipsa res materialis quae causat. 2.um ratio formalis causandi. 3.um conditio sine qua non potest causare, ut in igne datur virtus materialis, virtus calefactiva, et approximatio ad materiam quae est conditio sine qua non combureret.

Sic igitur in casu proposito id quod caecus ignorat, sed quod desiderat finis mutuus, non est vere bonum caecis, et illius esse verum et reale, i. e. actualiter existens, cognitum vel forsan, aliquo modo. Tandem esse bonum et apprehendendum concedo, sine qua non. Dubito quin infirmus verum esse medicamentum vel sanitatem recuperet. i. quin amicus tuum iuvet seipsum ad videndum alium amicum tuum sanum et amans videndus sine finis mutui sumpti, qui movent voluntatem quo tendit ad eadem omnia eadem sed illi objectum tanquam bonum apprehensibile consistit quod non firmus affectus verum et realem sanitatem non est bonum et apprehendam.

Regabis 2° et malum [illegible] non esse posse affectum tanquam finis. Dico enim bonum aliquid affectum et amari non quod malum sunt sed sub aliqua ratione boni, vel fit in eo, qui morantur et injuria vel aliquas pugnae calamitates. Et in damnatis animis inferni flammis qui non velunt non esse, vel illos pugnare cruciatus. Tandem qui ex illorum dolorum de suis peccatis habent, velunt poenis non fuisse quam Deum Numen violasse. Sine etiam pie velut rei posse affectum tanquam finem. Sic exemplum in eo qui affectus dignum iudicis et Sabbatismus amari, qui est aliud et quam velut rei.

Ubi finis et ut eum carum et non et quo ad executionem (in executione enim et eum postrema) quod et quo ad intentionem et tendit caecus esse bonum non esse reale. Dis Cnei eam finem esse quod movere et videndi non in caecis esse intentionale et bonum sed esse verum et reale apprehendum vel posse, ceteris apprehendere conditio sine qua non. Sic tam motio et [illegible] quod dicit ab esse reale ipsius finis. Secundo nutrit esse reale et tuar realem etiam. Sed malum finis neque habetur realem esse, quod non fuerint carae esse reale. Dis Dis Ma

Et cum de hac re rem ecclesiam, sed aeternam, sed spiritum, sed potestatem Sanctae Matris Ecclesiae aeternae, dicit Mt.

Quia dicitur ens ad essentiam dicitur realis; sed dicitur ens finem, dicitur non dicitur realis quia finis non dicitur vera ens. Mira quia dicitur realis requirit extremum realitatis ecclesiae; sed tamen quam finis realitatis ecclesiae dicit operatio quae de illis effici; quia enim illis non dicitur realis. Quia dicit Mt. regnum eis ecclesiae hic dicitur realem ad essentiam sed non illa hic quia dicitur condicionis realis quarum principium dicit, ut extremum realis aeternae ecclesiae. Unde quia finis non aeternae ecclesiae, eatur dicitur realis ad suam essentiam non tam idem definire esse vera, dicitur realis ecclesiae, quia ad eam ecclesiae dicit, ubi habile per se pendere effici.

Incipit Summula de Deo per aliquem finem.

Certum dicit nam non potest aut casuale, sed per aliquem finem operari, ut ille cui res esset sed hunc qui operatur ordinare. Quid in rebus rerum ordo dicit conservatio quid animantium generatio quid herbarum, arborum floritio quid concordia elementorum discordia quid terra stabilis temporum varietas quid denique haec ad pricipia mundi machina ordinet et servari in finem ipsum ad quem ordinatur operatur. Si enim quae humana opera fiunt, ut navis domus vestis, ad aliquem finem ordinantur, quid de illis rebus dicendum quae ab ipsa non simpliciter efficiuntur. Stane quaestionem longe apud Cicerones Rhetoricos pigmentis, sed laute verborum supellectile tempestiam.

Dicis. Si quis finem agere debet, ergo horem longiorem exhibere, quam ego bestiae. Et has pulchrae, flumina, aquae, herbae, arbores, aliaque quibus abarmatur pulchrum celeritate, pernicies horum iniuriam vorantem, ac tardior volutem ejecit; ergo operatur ad finem, sed finem ordinate fiunt, et eum aliquo commodo, et usu; et ut ita dicam, Naturae dant inordinata, ut herba calidaque frigida, ventos, lunae solis, diebus, flaccidum eluvionem. Dant parvum malos, inutiles, ac omnia quae vivere, aliaque bestia venerata, herbae, arbores, etc. Dicit: Deo condidem justa, quod habet aliquem finem. In primis: Arbores dum hic, quam cum bellis operum, hasin tuis, experes illum vivos participem: has arbores, tributarias illum dominum condidit ra. Deinde horum ea vivas, flaccidum defectus, flumina eluvionem, animantia venenata, de insequuntur. Ad Dei finem ostendendam. Ad peccata horum puniendi. Ad istam creaturam contemptum. Dei creatoris amorem gerandum. Qui quid dare finis praestantissimi.

Negatum unum tantum hic finem, et creaturis et multiplicis status respectus ad eorum finem partaris eia ad partem dirigantur, et omnes eorum ignis ad praemium tendit tanquam ad finem partaremi tendit eia ad consortium aerpii tanquam ad finem magis eorum et dum. Dicit praeterea Stoici, et omnium Philosophorum primorum, hoc esse finem totius corporeae, quod Deus omnium mundum fecit, et omnia sub, eius subditus eius. Ipse autem totum aliquas creaturis tendit in Deum tanquam in ipsum finem, ad quem subsidium alterorum creata eia dirigunt.

Illud tamen in hac quaestione praeandum est, ipsa ipsa quis creaturum operantium ipsum finem. Et omnium nobilissimum et creaturum eorum, et illi creatum, qualis tanto nobilis et horis qui operantur

Cognita prati bonitate finis. Et quis dicere ausit sensibilium et
corporum, qui adhuc cognoscunt matris bonitatem finis tamen non
suae concurrentem, quae non equus sitibundus in aquam ferri?
quis dicere ausit insensibilium, quae nullam habent cognitionem finis quam
non arbores, lapides et elementa? finem sperant, praesertim de
divinitate ad suos fines comparandos dirigunt. Ita pecora digitis
quis cognosci expers, sola incalculabili directione instinctum tamen
in finem prosperat. Et ad illos illas hanc dotem dicere aliunde
instrumenti.

Capitulum 3. 4.

An bruta animantia solum instinctu feruntur in suos fines? et qualem instinctum?

Dubium in animantibus dari quis ausus, vel et adhuc ausus
temerarius dicere, qui stratum indicavit. Dicunt, Philosophi
in eo differunt, quod hodie Aristotelis, novi sic irrisit. Dicunt, si animantia
habent usum rationis posset cum aliquo debitae libertatis
operari, tendere, spontaneo, meriti, demeriti, poenae et gloriae
quod absurdum. Dicunt quidem quis animantium sensuum
inclinationem quam sequitur quis in multis suum subtilitatem
ingeniosa, sensus, praeceptis, et quae hanc vendemiam operari,
quis in hirundines eadem mirabiliter. Sic sunt non libertate
et operantes hanc dicta studia, dances, praesentiunt. Quis adhuc
mirabilia opera abammanis exercuit, illecebra, gravium
et nati instinctu in dictis animantibus.

Regalis, quod sit non sentitur. Et instinctum esse ipsum
omnium praesertim Deluarium, quae Providentia ipsis quoque aliquam
concurrens, et inconcurrens, sed determinat affectionem

Phamorem boni, et fugam mali. Et quidem brutorum instinctus, illa tantum quærunt, et fugiunt ad bene esse pertinentia: sed tamen hoc fit sine ratione et prudentia, et ipsorum cognitione, et sine deliberatione, et in ipsa operatione consistit instinctus actualis, sed quidem instinctus habitualis. Ubi, ratio in rebus animatis est eiusdem rationis et unus eundem instinctum. Cuius tamen effectum cognoscimus, ipsos in fauos cerares et cellas construere, et hirundines alias sibi nidos ferunt instinctu. Possit contingere, quis in ratione sit eiusdem speciei in animatis et in radicatis in rebus sicut virtus, idem instinctus actualis in animatis sicut virtus, et species virtus. Siquidem species virtus et quantum ad species virtus.

Quemadmodum igitur ratione sunt quæ à natura instinctu illos et obiectum aliquibus in medium animantes sibi prius affluendum ad species aliquas à natura ipsa. Et hoc animantum instinctu, quemque pecus suum in pratum et cum ad morbum herba facias prostitere, et mustela adversus venenum serpentum depugnantem, herbam quæ ab prædicta simian venenum medicinam.

Quæstio 5. de

Quæstionum quæ ad Vanamenda

Monstrum dicitur ab ostendo à recta, et solita dimensione deficiens degenans. Idem, ab ostendo aberrans à solita sua ordine, ut si homo caput capite equino. Et ut ait quæ mihi fore Monstrum contingere adendum d. quinq. Deinde concurrere in actiua genere ex quinq. monstra fieri ex ut d. Quinta formatrix inhærens semini. Et mater quæ fœtus contineri. Tertium receptaculum ipsius fœtus. Quartum complicatio quatuor qualitatum, et quinta animalis integritas defendens. Sed in circumstantia

Teminibus, ut regionis salubritas, vel inclementia, astrorum influxus, et alia id genus. Ex his et aliis monstra generantur, ut hermaphroditi, bicorporei, Cunipeli, Pumiliones, Gigantes, homines instar porcorum, insignes Bestiae, homines gradiens in aquis, et alia naturae monstra. Et c.

Rogabis 1.o Utrum commixtione, et congressu hominis cum bellua, possit nasci verus homo? Resp. affirme, in quo casu nobilior dicitur cum qualis debet esse facultas cum minus nobilem, ut saltem ipsum ad suam speciem. Omnis effectus sequitur debiliorem partem, quare illo casu concipitur homo, et bellua oritur. Resp. aut dicitur, verum quia est aequalis virtus, et concursus utriusque, vel cum quia debilior alterum agens causam, non tamen dicitur verum quia datur unica absoluta efficientia.

Rogabis 2.o Utrum monstrum cum binis capitibus sit unum vel duplex? Resp. esse unum si habeat unum tantum cor, esse vero duplex si binum cor habeat, nam cor est principium vitae. Et inde ut Theologi asserunt, ut si infans oriatur binis capitibus baptizandus ac si duplex esset homo, itaque ut primum caput absolute baptizetur dicendo: Ego te baptizo in nomine Patris, et Filii, et Spiritus Sancti. Secundum caput sub conditione baptizetur in hunc modum, si non es baptizatus ego te baptizo in nomine Patris, et Filii, et Spiritus Sancti. Ratio huius rei est quia si forte contingeret illi monstro duplicem esse cor utrumque, manere baptizatum, argueret unicam duas esse animas.

Rogabis 3.o Utrum intendat monstrum? Resp. natura quidem primario perfectionem et facultas secundario monstrum intendere. Probatur quia natura intendit optimum quod fieri potest, quatenus est generans vult generare aliquem sibi similem, si vero contingat ut cum binis capitibus vel unus oriatur, hoc fieri ex abundantia, vel ex defectu materiae. Quemadmodum artifex intendit facere artefactum perfectissimum suo exemplari conforme, sic

Rarius tamen fieri debere. Si enim monstrum comparetur cum i. secundum d. Deum
primum d. sole illud intendere, nisi contra Dei fore, et quatenus euenire.
Volo Deus hanc monstrare rerum pia ad maiorem huius mundi pulchi-
tudinem. Dicit ch. 2. et 3. d. Deum ita monstra, sicut ea, sicut ea in
monstra magis commendare euenirent effectionem.

Finis libri Physicorum.

In librum 2um Physorum

Quæstio 2a capitis 1i

Quid sit motus, et successio et continuitas sint de illius essentia.

Diffinitio tradita ab Aristotele in hac. Motus est actus entis in potentia prout huiusmodi. Qui quidem ens talis est, motus est actus entis prout ens in potentia est. Et probat actus rejicit quia non est actus, ut mox dicetur, illa verba, ens in potentia rejicimus motiones earum momentaneas tum illa quæ tota simul esse obtinent, ut generationes, tum illa quæ non dum esse acquirunt.

Quæres in quo consistat ratio motus? Dicendum motus in esse actuali non consistit quia esse nec fuit forsitan consistendum acquisitione. Ad esse acquisitum ipsa tendentia ut ad finem.

Argues 1. Sed diffinitio inter mutationes spiritualis quæ fit per dari in esse et voluntate: et cum Aristoteles has non diffinit, quia Ad hanc diffinitionem non ejicitur, quia non sunt actus entis qua particulari illiqui, idem entis mutis.

Argo 1. Motus qq continua abrectione fiat deperdunt, ro immutatio quantitatis, remissio qualitatum suae veri actus, et tm non sunt acquisitiones, et abrectiones partium, q dicit motus non coit toti dicto. Et i his motibus non definiri hoc loco, q non sunt veri et positivi actus et corruptivi. Et Ipsa dici definiri q sunt acquisitiones negationum modo effectiones.

Argo 3. Genio et corruptio quae sunt momentaneae quidam motus vocant non loco ab Arte inter motus explicat, q non excludunt a definitione generis Lubes motus sunt, unomo f sit, fit subito inventione, q momento fiat. Nam non est comprehendere alterationem antecedentem, et in hoc tanta refertur ab Arte inter motus explicat, et non in primo.

In q 2 quaeritur Utrum fluxus fiat ad etiam quantitatis motus. Dicit affirmat, idem cum in eo cum displicuerit, qd ad unum licet fluxus fit negotium ex eo partim motus accidere solet ex cum vera eius ratio non consistit in negotio sed in extrinseca proprietate, qd accidit cum pars prae alium fluxu quodam sequitur displicere unquam q ue dicit ad partem quantitatis in motu includit ab negotio stricte. Unde motus est compositum ex actus et a gradu quantitatis esculae.

Quaeritur 2 Utrum continuitas fiat ad etiam motus. Et continuitatem quis indissolubile nexu motum comitet non fiat eum ad illius stricte sed etiam fiat eum ab illo ortum esse.

Nolle continuitatem motus includere negotio quae solum ad respon continuitatem motus instantaneae, ac sine de stata compositum ex actus nec esse unam speciem unicuiusque cum ut Aristotelis.

In q 3 quaeritur i quo facto motus distinguatur a suo tō.

Hac C. distinguit non re, sed ratione tantum, nisi cum non admittemus distinctionem entium, quando sit realis, aut modalis non agnoscamus hanc C. dicimus, sed dicimus, quod entitate propria tantum dumtaxat distinguit a suis eius modalibus, ut habet Doctor ad praesentem actionis.

Quaeritur 2.° Utrum actiones distinguantur re a mobili sumptam considerato. Dicit affirmat. Quia motus non distinguuntur a fluxus, sed sunt modalis causa fluxus re vera differunt a mobili.

Quaeritur 3.° Utrum motus eius excepta latione distinguantur re ipsa a mobili sumptam considerato. Dicit affirmat. motus sunt idem re cum eis ad quos tendunt, hinc a quantitate mobili re ipsa differunt.

Excepit C. latione, quae eius triplex latione, sub qua a quantitate mobili non distinguitur. Advertendum est de distinctione realis, quae locum habet in distinctione modali, sed non C. dicit ut intendit ad praesentem Obj.

In capite 3, quaestionis 2.ae

In 2.a quaestione Utrum actio transiens in agente, an in patiente sit. Dicit inhaerere in patiente. Dicit actio est idem cum motu, sed calefactio a calore, sed cum ignis aquam calefacit calor recipitur in aqua, quia in eadem calefactio ipsa recipitur. Constat actio, quae inhaeret in agente non est transiens, sed immanens.

Ratio quia effectus passivus dari non potest sine passione nisi dominus rem ipsam in qua non est extrinsecus dominatur, et ita actio denominat agens. In 2.a 2.a quaestione Utrum calor in mobili, an in corpore calente inhaereat. Dicit inhaerere in ipso mobili. Quia motus latione est Ubi et cum ipso identificatur, ubi autem est motus rei ubicatae. Constat

Dum loco angeli d. gd spiritualis, gd creati requiri in corpore.
um ura dm dm dm

In capitulum S. 6. 7 d 8.

Quæstio 1.

Potest ne Creatura dari in rebus infinitum an non.

Respondeo d. 1° infinitum, aut est infinitum actu spiritualiter categorematice, aut infinitum actu virtutis: aut infinitum potestate; infinitum actu spiritus est gd actu contines infinitas res æquales unicuique non continentes inter se, dicitur existentes, p. partes æquales unicuique d. non communicantes inter se existunt infinitas res, quæ dantur in qualibet magnitudine, quæ aut non sunt æquales unicuique, aut sunt continentes inter se.

Infinitum actu virtutis, d. re, gd continet actu infinitas res quæ tm ordinem inter se non habent, ut i, 2, 3, d. 3 dicit Lineas, ad constitutionem cuius rei finitæ physicæ, ut infinita multitudo punctorum in linea. Infinitum potestate d. tripliciter, nempe infinitum successive, divisione, ad ulterius. his positis

Dic 1° Ho. non posse in rebus non dari infinitum actu spiritualiter categorematice. Dico 1° quia corpus physicum natur. moveri posse s. motu recto s. in orbem. Corpus non infinitum neq motu recto posse moveri cum tam diu locum occupare. neq in orbem, quia cum linea centro in infinitum posset recto inter se, q. infinitæ distantiæ venire ad locum alterius, posset infinita distantia finito tempore pertransire, qd dici nequit. Dico 2° in primis in rebus quæ cum sit creatum, d. aliunde habet esse participatum terminatum infinito

Limite sui esse, nisi sed infinitam esse. Deinde in qualibet qualitate et sibi affectione, quam affectionis rerum esse, quia in qualibus rebus finita est, non possunt esse infinitae esse.

2 Ho infinitum actu in rebus dabit in rerum nat. Sed esse impossibile, quia impossibile est dari in linea multitudinem punctorum, quia infinitae sibi proportionales lineae consterent.

3 Ho infinitum successione non datur in rerum nat. quia darentur motus et tempus ab aeterno existerent.

4 Ho infinitum divisione et additione sic est cum, in rebus reali dari. Et magnitudo est divisibilis in sibi infinitas, quae dum magnitudines secant mutuo augent, atque ibi esse est, et magnitudo sine extra divisa et nisi sine to augeri. Decimus istiusmodi infinitum actuum dari posse, quia ~~[illegible]~~ genus tantum existimandum est magnitudo enim in infinitum divisa posset genus ei sit in sedumtaxat. Et Mathesis spectator non repugnatur finitae differentiae simplicem tum infinitum dividi negatur.

Dubitatio. Quamvis in quantitate unius palmi dentur infinitae lineae non dicit dari infinitum actu sibi quia nodum fluxa entia seu fluxa indicet, et unum quod finitum componunt, et tot, et tam aequalitatis inter eas lineas non sunt reales, et rei quum non sint inter extremo, quae sunt actu fluxa.

Dubitatio. Quia luminosum spatium unius horae magis ac magis accedit ad certas effectum, in quo lucam intendit non illam intendere in quolibet instanti illius horae quia illa instantia non transeunt in nihil, sed fiat i[illegible] Lunde et sic deinceps et forte quod

Ubi sequant immò infinita instantia sententia ad eamque
ipsam finitem. Deinde luminosum nò accedit spiritus in instanti
motus nò dat in instanti, sed in tempore. Unde gradus lucis pluvi-
tes nò erant infiniti.

Hoc 3. Lucis humana nò infinitas bellearum rei quo
fluit a Deo sonè lignitate ideae, nò illuc here infinitam
ipsam rem actu, nò ideas esse superat, quare unam unegrada
aliam alio, atq; ita infinitas infinitas excedat, sed ita ut superior
dostrae excellentioris nò communicat.

Quæstio 2.

Possitne infinitum actu divina virtute produci an non?

Hoc dicto problematica quæstio in partes finita profunam
et istam sit, ut una quisq; ellegat quam malluerit. Sna
affirmat posse dari divina virtute infinitum actu, i. e. aequitum est
infinita poe rei infinitas esse, sed Deus hic infinitam potin
i. poe infinitum aliqd efficere, sonfr. illus divinis poe infinita
cognoscere, i. etiam divina voluntas eum nò sit minus efficta potere
infinita velle et exconsequens potuere. Est infinita Dei poe
respondere aliquem effectum infinitum non quoad substantiam rei pro-
ductae, sed quoad modum ut pie in mò creandi exercet. Ceterum Consti
Est voluntatis et illus divini prestantiam nò ex multitudine omni
in qua secundaria rei tendunt, sed ex primario obiecto qd ipse Deus
est ex primaria dicta. Unde nò est necesse qd. illus divinis infinita
cognoscere et in voluntas divina infinita velle.

um

Arguim. Est Deus hic, idem magnitudinis infinitae, quam illam potest creare. Et omni magnitudinem certam cuius Deus idem hic et infinitum. Ergo non solum quaerimus Deus possit seu qualibet maiorem quam cuius certam idem hic.

um

Arguim. Si Deus agentis naturalis potest creare infinitum, idem nunc, sicut alio potest. Et Deum tunc non posset creare infinitum, non hoc virtute infinitum, ut ex eadem non influere agendi &c. um

Arguim. In certitudo sunt infinita, quae proportionalis, si Deus potest eas omnes separatim convertere, et in finitum actu efficere. Et hoc mihi sequitur eum contradicto quia non quia per actum continue manerent, sit et non dividuum et dividuum esse. um

Arguim. In quolibet momento horae potest Deus creare unum Angelum igitur cum in fine horae transacta fuerint infinita momenta creari erant a Deo infiniti Angeli. Et in quolibet instanti horae singulatim sumpto posset Deus creare unum Angelum non tamen in omnibus momentis collectim sumptis. um

Arguim. Si Deus potest hoc facere temporis et multa in eo potest efficere nec potest infinitum, et potest dari. Et quem cum numerum Deus potest, fore certum et finitum. Ergo infinitum non est praegressum cum non sit ens certum et non est quin plura, quae non sint in tempore ad actum potuit iam esse. Ergo infinitum et indeterminatum.

Mihi et plebiliter nec potest dari infinitum actu etiam virtute. Sum argumentum est, si Deus potuerat